

κρήση οὐδὲ τόση ἰθνηκὴ γῆν, ὅση ἀρκεῖ πρὸς ἰαφὴν του, θεωροῦνται ὡς φυσικά τῆς Ἑλλάδος τέκνα, καὶ ἀποκλείονται ἀπὸ τὰ πολιτικά δικαιώματα, τὰ ὅποια ἐνκαποταμίζουσι ὑπὲρ ἐκυτῶν τὰ γνήσια τέκνα αὐτῆς οἱ λεγόμενοι αὐτόχθονες, ὅστινες ἔχει μόνον μὲγα μέρος τῆς ἐθνικῆς γῆς ἠσπασαν, ἀλλὰ προσέτι ἀπειλοῦν καὶ 20 περίπου ἑκατομύρια ἀραχμῶν εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον καὶ μολοντοῦτο ἐντὸς τῆς ἐθνικῆς Συνόδου δὲν γίνεται οὐδὲ κανὸν λόγος περὶ αὐτῶν ἀλλ' ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ἡ ἱστορία θέλουσι σιγηματίσαι δι' αἰώνιον αἰῶνος τὰ ὀνόματα τῶν ὀλίγων ἐκείνων, ὅστινες διὰ ποταπὸν συμφέρον ἀδικοῦν τοὺς συναδελφοὺς των, καὶ ἐπιφέρουσι τριούτον μῶμον κατὰ τῆς ἐθνικῆς αξιοπρεπείας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἀναγινώσκουσι τὰ ἐπόμενα εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν Ταχυδρόμον.

Πρὸ δεκατριῶν ἡτῆ ἐτῶν ἀναφάνονται εἰς τὴν Εὐρώπην περιπλοκαὶ, καὶ κινῶν ἀπὸ τὰ μεγάλα προβλήματα τὰ ἐκ τῶν συμβεβηκότων προτεθέντα δὲν ἐλύθη ἐντελῶς. Πάμπολλαι δυσκολίαι ἐγεννήθησαν καταθλιφθεῖσαι ἐκ τῆς ὕλικῆς δυνάμεως, ὡς καταθλίβεται ἀπὸ τοὺς μηχανικοὺς ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ, ὁ αἰὼς καὶ ἡ πνευματώδης οὐσία (gaz) Ἀλλὰ δὲν εἶναι μακρὰν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἡ καταθλιπτικὴ δύναμις δὲν θέλει εἶσθαι ἱκανὴ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκκρηξίν, καὶ νομιζόμεν ὅτι δὲν ἀπατώμεθα ἐπαναλέγοντες, ὅτι ἐτῆς ἔπομεν ὡς πρὸς τὴν Γαλλίαν, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ λάθῃ ὁ κόσμος μέτρα.

Ἡ Ἰσπανία περισύρθη ἀπὸ ἐπαναστατικῶν πνεύμα τὸ ὅποιον κατὰ τὸ ἔτος 1821 ἐκίει τοὺς Κόρτας τοῦ Κάδιξ. Ὁ δυστυχὴς οὗτος τόπος ἀφοῦ διήλθεν ὅλας τὰς μεταβολὰς τοῦ ἀπολυτισμοῦ, τῆς ἀναρχίας, τῆς δικτατορίας, τῆς σπάθης καὶ τῆς Κυβερνήσεως τῶν γυναικῶν, παλαίει ἤδη ὡς οἱ ὄρειοι (Montagnards) καὶ οἱ Γιρονδῖνοι (girondins). Ἡ δημοκρατεία δὲν εἶναι μακρὰν, καὶ ἡ Βασιλεία δὲν ἐξερτάται εἰμὴ ἀπὸ μίαν ψῆρον ἢ μίαν ἐκλογὴν. Ἡ δημοκρατικὴ Ἰσπανία σφύρει τὴν Πορτογαλίαν καὶ ἀντινεργεῖ ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, ἕως καὶ ἐπὶ τῆς Γαλλίας αὐτῆς.

Τὴν λοιπὴν χειρόνησον ταράττουσι αἱ ἐκκρηξίεις τοῦ Βουδίου, τῆς Αἴτνης καὶ αἱ ταρχαὶ τῶν λαῶν τῆς αἰς τὴν ἄρκτον ὁ καιρὸς δὲν φαίνεται πρόσφορος ὑπὲρ τῆς Αὐστριακῆς κυριαρχίας εἰς τὴν μεσημβρίαν τὸ στασιαστικὸν πνεῦμα φαίνεται ὅτι ὀρμαίνεται ἀπὸ τὸν αἶμον τὸν ἀπὸ τὴν Καταλονίαν ἢ τὸ Ἑλληνικὸν ἀρχιπέλαγος πνεῦμα ἢ δὲ Ἰταλία εὐρίσκειται μετὰ τὴν δύο ἐπαναστατικῶν ἐπιβρόδων.

Ἐπειδὴ ἀνεφέραμεν τὴν Ἑλλάδα, θέλουσι μᾶς ἐρωτήσαι ἴσως τινεὶ τί θέλει γίνεαι τὸ κίνημα τὸ ὅποιον εἰς μίαν πρῶτην ἐπέφερε τὸ συντακτικὸν οὐχὶ δὲ τὸ συνταγματικὸν ἔργον μίᾳ Εὐρωπαϊκῆς Συνόδου; Ὁ τόπος οὗτος θέλει ὑποκύβει ἀράγε πάλιν ὑπὸ στρατιωτικὴν ἀριστοκρατείαν, δισχυριζομένην ὅτι παριστάνει τὴν ἐθνικότητα τῶν Ἑλλήνων, θέλει κατασταθῆ ἀράγε δημοκρατεία; ἢ θέλει κυβερνασθαι ἀπὸ Βασιλείαν μ' ἐθνικὴν ἀντιπροσωπείαν; Δὲν ὑπάρχει ἀπαντῶμεν, εἰμὴ ἀβεβαίωτος καὶ σκότος εἰς τὸ μέλλον τοῦ νέου τούτου κράτους, ὅπου μάχονται ξένοι ἐπιβροδοὶ, καὶ ἐνταυτῶ κόμματα καὶ ἀντίθετα συμφέροντα.

Ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν ἀρχιπέλαγος ῥίπτομεν τὰ ἑλέμματα μᾶς εἰς τὴν Συρίαν εὐρίσκαμένην καὶ αὐτὴν εἰς αἰματηρὰς διχονοίας. Αὐτόθι ἐπίσης ὑπάρχει ζήτημα χρεῶν λύσεως, ζήτημα φιλανθρωπίας καὶ ἐξευγενισμοῦ. Ἡ δυστυχία τῶν αὐτῶν Χριστιανικῶν λαῶν καθίσταται αἰσχος δι' ὅλοκληρον τὴν Εὐρώπην. Πότε ἀράγε θέλομεν ἰδεῖ τὸ τέλος τῶν ἀνταρκτικῶν πραγμάτων;

Εἰς τὰ πλησιόχωρα τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Αὐστρίας μίρη, μετὰ τὴν ὀλοκλήρην τῶν Βαλκανίων καὶ τοῦ Δουναβίου ταράττονται, μάχονται καὶ ὑποφέρουσι οἱ λαοὶ τῆς Βλαχίας, τῆς Μολδαβίας, τῆς Σερβίας, τῆς Βουναίας καὶ τῆς Ἀλβανίας. Αὐτόθι αἱ δυσκολίαι παρουσιαζοῦνται λίαν περίπλοκοι ἐνεκα τῶν διαφορῶν τῆς καταγωγῆς, τῆς θρησκείας, τῶν ἀρέσεων, τῶν παλαιῶν καὶ νέων δικαιωμάτων, τῆς ἀριστοκρατείας, τῆς δημοκρατείας, τοῦ νεοτερισμοῦ καὶ τῆς στασιμότητος. Τούρκοι κατὰ Τούρκων, Χριστιανοὶ κατὰ Χριστιανῶν, Χριστιανοὶ κατὰ Μουσουλμάνων σηματοῖκων ἀλλήλῃ; χάρις, τὸ ὅποια ἢ διπλωμα-

τία τοῦ Πέρκα φαίνεται ὅτι δὲν θέλει δυνῆθαι νὰ διαλύσῃ ἐν τάχει.

Ὅτι μακρὰν ἐκείθεν εἶναι ἡ Πολωνία πάντοτε νικημένη, ἀλλ' οὐχὶ ἔχει καθυποβεβλημένη. Τρεῖς δυνάμεις φέρουσι ἐπὶ τῶν ὤμων των τὴν παλαιὰν αὐτῆς ἐθνικότητα ὡς ἐλεγχοὺν καὶ ἀπειλοῦν. Χίλις ἔτη θέλουσι παρέλθει χωρὶς νὰ ἐξελειφθῇ μὴδὲν ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἡρώικου τούτου λαοῦ, καὶ χωρὶς ν' ἀναμειχθῇ αὐτὸς μετὰ τῶν καταδυναστῶν του. Θέλεις νὰ ἔχῃς εἰρήνην; θέλεις νὰ βῶσιλευθῇς ἐπὶ τῶν λαῶν; θέλεις ν' ἀντιπροσωπεύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς τὴν θέαν πρόνοιαν; μὴ ζῆτεῖς ὑπάρχειν διὰ τῶν ὀπλων, οὐδὲ διὰ τῆς αὐστηρότητος ἀδυσωπήτων νόμων.

Μεταβλίνοντες εἰς τὴν Ἰρλανδίαν εὐρίσκαμεν δύο ἐθνικότητες, δύο θρησκείας, δύο ἀράγας εἰσιμούς νὰ συμπλοκώσιν. Εἴτε καταδικασθῶσιν εἴτε μὴ ὁ Ὀκωνέλλος καὶ οἱ φίλοι του, τὸ Βασιλεῖον τῆς Ἰρλανδίας θέλει ἀπολαύσει τ' ἐμόσπονδον βουλευτήριον του, καὶ μετὰ τὸ βουλευτήριον αὐτὸ θέλει εἶσθαι ἱκανὸν ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς Ἀγγλίας, ἂν προσβληθῇ ἀπ' αὐτῆν. Ἡ Ἰρλανδικὴ ὑπόθεσις θέλει θριαμβεῦσαι εἰς τὸ Δουβλίον ἢ τὸ Λονδίον. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο εἶναι ἀναπόφευκτον, ἀλλ' εἶναι δύσκολον νὰ προίδη τις ποίας καὶ πόσας θυσίας θέλει ἀναγκασθῆ νὰ κάμῃ ἡ ἀνθρωπότης.

Ἀλλὰ τὸ μέγα θέατρον τῆς πολιτικῆς εἶναι ἡ Γαλλία. Αὐτόθι ὅλα τὰ στοιχεῖα εὐρίσκαμεν εἰς ἀνάβρασμόν, καὶ ταράττονται ὅλα τὰ ζήτήματα τὰ ὅποια ἀλλαχοῦ γινῶνται ἐν μέρει μόνον. Ζητήματα κυβερνήσεως, ἐλευθερίας, ὀχυρώσεως, θρησκείας, διδασκαλίας, οἰκονομίας, ὀρκδοσίας ἔμπορου τὰ πάντα εὐρίσκαμεν εἰς καταστάσειν προβληματικὴν μετὰ τῶν κομμῶτων, καὶ δύναται νὰ εἴπη τις εὐστόχος, ὅτι τὸ ἔθνος αὐτὸ ἐξήχθη ἀπὸ τὸν κελπὸν τῆς γῆς ὡς ὁ στρατὸς τοῦ Κάδμου, χωρὶς κῆρμιν διακεκριμένην ἰδέαν, χωρὶς κανένα κοινὸν κανένα, χωρὶς σύνταγμα, καὶ τέλος, χωρὶς καταλλήλους νόμους.

Μία δυναστεία ἐξώριστος, μία αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια ἀποπεμφθεῖσα ἐκτὸς τοῦ κράτους, μία ἐξουσία κλονισμένη καὶ πλησιάζουσα σχεδὸν εἰς ἀφελικότητα καὶ ἀντιβίαση, δύο κόμματα ἐναντίον ἑνὸς, ὁ τόπος ἀνήσυχος καὶ τεταραχμένος, ὅλα τὰ συμφέροντα εἰς κίνησιν. Ὅποια θέσις!! Δύναται τις νὰ εἴπῃ νὰ καταλλήλως, ὅτι ἡ Γαλλία ἐλλείπει ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ ταῦτα διότι εἰς ὅλους τοὺς τέπους τῆς καταστάσειν τῶν ὀπλων ἐν παρόλῳ περιεργαζόμεν ἤδη, ἡ ἠθικὴ τάξις ἐπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι κανὼν τῆς πολιτικῆς, καὶ ἀνεῖ ἠθικῆς τάξεως δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ἀσχιρεσία αὐθαριεῖα εἰς τὰς ἐξουσίας τῶν κοινωτιῶν, ἀσχιρεσία εἰς τὸν κοινὸν ὄχλον, δεσποτισμὸς ἐνὸς μόνου ἢ δεσποτισμὸς τῶν Συνόδων, ἀλληλουχία, τέλος, κῆρις καὶ μοχθηρία.

Ἡ Γαλλία διὰ τὴν θέαν, τὴν φήμην, τὴν καταγωγὴν, τὴν στρατιωτικὴν δόξαν, τὴν φιλολογίαν καὶ τὰς τέχνας τῆς, εἶναι παραδειγματικὸν πρωτότυπον ὀλοκληροῦ τοῦ κόσμου εἶναι ἐπίσης πρωτότυπον κατὰ τὴν τιμὴν, τὴν ἀρετήν, τὴν φρόνησιν καὶ τὴν πολιτικὴν ἐπιστήμην, ἀλλ' εἶναι κατὰ δυστυχίαν πρωτότυπον ἔτι κατὰ τὰς παρεκτροπὰς ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ἀπὸ τὴν ἐπαναστατικὴν καὶ δημοκρατικὴν Γαλλίαν ἐλήφθησαν πάμπολλαι μιμήσεις. Ἡ αὐτοκρατορικὴ Γαλλία ἔδωσε τὸν τύπον τῶν Εὐρωπαϊκῶν Συνόδων. Μετὰ τὸ 1815 ἔγιναν διάφοροι βασιλεῖς, οἱ βασιλεῖς δηλαδὴ τῆς Σβετίας, τοῦ Βελγίου, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἰταλίας, τῆς Πορτογαλίας, ὡς ἐπὶ Ναπολέοντος ἔγειναν οἱ βασιλεῖς τῆς Ὀλλανδίας, τῆς Βισφαλίας καὶ τῆς Νεαπόλεως. Ἡ Γαλλία τοῦ Ἰουλίου εἶναι εἰς ὀλοκλήρην σκλή, διότι οὐδὲν χεῖριστον εἰς τὸν κόσμον ὡς ἡ ὑποκρισία ἢ διαφθορά, καὶ τὸ ψεῦδος.

Ἄς εἰπώμεν τινα καὶ περὶ τῆς ἰδιαίτερας θέσεως τῶν ἐπικρατιῶν ἐκείνων, αἱ ὅποιαι φαίνονται ὅτι ἐπαναπαύονται ἐπὶ τῆς ἰσχύος των, ὡς ὁ Ἡρακλῆς ποτε ἐπαναπαύετο ἐπὶ τοῦ βράλου του. Ἡ Ρωσία, ἡ Αὐστρία, ἡ Πρωσία καὶ τὰ δευτερευόντα κράτη τὰ ὅποια χητημένον ὡς ὑποπληνῆται των, φαίνεται ὅτι ὀπολαμβάνουσι ἐντελῆ ἀσφάλειαν. Τὸ ἐμπόριον, ἡ βιομηχανία καὶ αἱ εἰρηναῖαι τέχναι ἀκμάζουσι αὐτόθι ἀλλ' οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν, οἱ κυβερνῶντες δηλαδὴ, μὴ πόσην ἀγωνίαν καὶ θέαν ἀγοράζουσι τὴν ἡσυχίαν ταύτην!!! Ἄν τὸ ἡμῶν τῆς Εὐρώπης ἀπολαμβάνῃ ἡσυχίαν τινὰ, τὴν ἀπολαμβάνει διότι εὐρίσκειται πληθὸν εἰς καυστικὰς ὅλας συσσωρευμέναι, ὡς εἶδομεν, εἰς τὸ ἄλλο.

Ὅποια ζωὴ τὸ νὰ εὐρίσκειται εἰς ἐστρατιωτικῶν ἐν πλήρει εἰρήνῃ, πάντοτε ἐρωπλισμένος, ταθρομισμένος καὶ μετὰ τὴν ἀχμὴν τῆς σπάθης ἐστρατιωτικῶν ἐν πλησιόχωρον λαὸν καὶ ἐνίοτε πρὸς τοὺς ἰδίους τοῦ ἡμεῶν ους! Δὲν εἶναι βεβία κατάστασις ὅταν τις ἀναγκασθῆ νὰ διατηρῇ τοὺς πολυαριθμούς αὐτοῦ, στρατοῦ, αὐτὸ τὸ μέγα ὕλικόν τοῦ πολέμου, τὰς κολοσσάδας αὐτῆς ὀχυρώσεις μετὰ τὴν θέαν τῆς εὐμερείας τῶν λαῶν καὶ τῆς οἰκονομικῆς τοῦ κράτους τάξεως; νὰ ἐμμένῃ δὲ εἰς τὰς συνεπειὰς ὀλων τῶν στρατημάτων, τῶν ἐλλείψεων, τῶν παραλογιῶν καὶ τῶν ἀμαρτημάτων, ὅσοι παρελείπει τὴν μοῆρην ὀρθὴν καὶ συντηρητικὴν πολιτικὴν τὴν ὀποιαν συσταίνει ἡ χριστιανικὴ ἐνότης;

Ναὶ θλιβερά καὶ ἀθλία κατάστασις εἰσινεῖσθαι εἰς τὴν θεωρεῖται ἐπιφοβὸς ὡς καὶ ἡ διανοητικὴ κίνησις, διὰ τὴν ὀποιαν ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος καὶ αἱ κοινωτιαὶ ἐσχάρτησαν. Πρέπει λοιπὸν νὰ μαχόμεθα κατὰ τῶν ἀσποῶν τῆς βίαιας προνοίας καὶ κατ' αὐτῆς τῆς ἰδίης ἀνθρωποτητος θέτοντες περιφράγματα εἰς τὴν ἀναπτύξιν των φῶων καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς μετ' αὐτῶν ἠνωμένης. Καὶ ὡς ἔχομεν στρατοῦ, διὰ νὰ προφυλάττωμεν τὴν ὕλικὴν ταύτην, οὕτω πρέπει ἀρχαῖα ἔχομεν ἠνεκτικῆμα ἢ Ἀκαδημία, διὰ νὰ σκοπίζωμεν τὰς ἰδέας, τοσοῦς μιλῶνους ὅσα νὰ προσεῖναι το χάος, καὶ κληρὸν ἐξερτημένον διὰ νὰ τροποποιῇ τὴν ἠλικὴν τοῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὰς χρεῖας τῆς πολιτικῆς;

Καὶ μ' ὅλας τὰς προφυλάξεις αὐτῆς ἡ πρόδοσις γίνεται, ἡ κίνησις ἀκαταπαυστοῦς τραχωρεῖ, καὶ αἰ εὐχὰς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀναμορφώσεως ἀκουοῦνται ἀπο τοῦ ὀδοῦ ὀδοῦ μαχρὴ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀπο τοῦ ἱεροῦ μαχρὴ τοῦ Στοκχολμ, μεμιγμέναι με τὰς εὐχὰς ὑπὲρ των ἐθνικῶν κυριαρχιῶν, ἀμολογούσιν καὶ τὸν ὕψλον χαρῆς τῆς δικαιοῦ καὶ τῆς ἐνότητος. Καὶ ὡς νὰ ἐσκόπει νὰ δεῖ ἡ καλῆ τερὰν εἰς τὸν κόσμον, τί πρέπει νὰ ἦναι ἡ ὕψηλὴ αὐτῆς συμφωνία μίᾳς δυνάμεως ὀπληθῆς, εἰς ἀπόγόνους τοῦ ἄμρου Λουδοβίκου, τοῦ Λουδοβίκου Β', τοῦ Ἑνρικού Δ'. ἠθέθεν εἰς τὰς ὀχθὰς τῶν Γαλιῶν διὰ νὰ ἀνοῖσῃ καὶ πάλιν τὸ σωτήριον ἔτος τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν, ὅσα τὰς ὕποιας οἱ ἀπόγονοὶ τοῦ ὀνομασθησαν κτερες τῶν λαῶν. Οἱ ἀληθεῖς ἀρχηγοὶ τῶν ἔθνων ὡς κεφαλαὶ των κοινωτικῶν σώματων δὲν πρέπει νὰ καταπιέζουσι τὰ κινήματα των, ἀλλὰ νὰ τὰ κατοποιώσιν.

Ἀπέναντι τοσοῦτων περιπλοκῶν δὲν πρέπει ἤδη νὰ περὶμένωμεν ἀπὸ ἄλλους εἰμὴ ἀπὸ ἡμᾶς αὐτοῦ, το τέλος ἂς μὴν ἐμμένωμεν ἐκεῖ ὅπου αἱ πολιτικαὶ ἐξουσίαὶ δὲν θέλουσι νὰ πλησιάζωσιν. Ὑπάρχουσι εἰς τὴν Γαλλίαν ἀρκετοὶ ἐνεργητικοὶ ἄνδρες, ἀρκετὰ ἀνεξαρτήτα πνεύματα, ἀρκετοὶ πολῖται ἱκανοὶ νὰ ἐνεργήσωσιν ὥστε νὰ θριαμβεῦσῃ τὴ γενικὸν συμφέρον κατὰ τῆς κακῆς θέλησεως ἐνὸς συστηματος, τὸ ὅποιον μετὰ τοῦ ξένου συντελεῖ εἰς τὸ νὰ καταθλίψῃ τὴν ἐξόρμησιν τοῦ κοινῶ πνεύματος καὶ τὴν ἀναπτύξιν των ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν. Ἄς ἐξάσωμεν τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τὴν δουλείαν καὶ τὴν χαμπεριαν τῆς, ἂς ὀσωμεν τέλος εἰς τὰς ἐσωτερικὰς περιπλοκάς μας, καὶ θέλει γεννηθῆ τότε ἡ καλὴ τάξις εἰς ὀλην τὴν Εὐρώπην, διότι ὁ τόπος μας εἶναι ὁ ἥλιος ὅστις μέλλει νὰ διασκεδάσῃ τὸ σκοτὸς μετὰ τὸ ὅποιον κλυπτεται ὁ ὀρίζων, καὶ θέλει θερμάνει με τῆς ἐνεργητικῆς ἀκτίνας του ὀλον τὸν ἠθικὸν καὶ διανοητικὸν κόσμον.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Τρεῖς ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα ἐν τῇ Ἑλλάδι των Βυζαντινῶν μηχανικῶν εἶναι τὸ Λομοκαθαρητήριον μας, τὸ κατάστημα τῆς διαλεκτομορίας καὶ ἡ ἀλμασία τοῦ λιμῆνος μας. Καὶ καθὼς νὰ ἀρῶναι τὸ πρῶτον, παραλείποντες, εἰς εἰς τὰ ὀμμάτια τὰ πρὸς τὸ νότιον μέρος δὲν ὑπάρχει οὐδὲ θορὴς διὰ νὰ εἰσέρχεται εἰς αὐτὰ οὐδὲ φῶς, οὐδὲ ἀήρ, καὶ πολλὰ ἄλλα ἐλαττώματα, τὸσον κακῶς κα ἐσκευάσθησαν οἱ ἀπόσκοτοι ὥστε δὲν δύναται καθαρῶς μόνον νὰ ὀποφέρωσι τὴν ἐντεῦθεν προερχομένην δυτικῶν. Καθόσο, δὲ ἀρῶναι τὸ δευτέρον, μολις μετὰ μεταγενεστέρων σημαντικῶν δαπάνων ἠδυνήθη ἡ Κυβέρνησις νὰ διορθώσῃ τὴν στέγην αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴν εἰσέρχωνται ἐντὸς αὐτοῦ τὰ τῆς βροχῆς ὕδατα, τὰ ὅποια εὐκ' ὀληθῆν ἔλαθον ἐπὶ τὸν εἰσὸν εἰς τ' αὐτόθι ἐναποταμιευόμενα ἐμπορεύματα. Ἡ δὲ ἀλμασία, τελευταῖον, τοσοῦτον κακῶς κατασκευάσθη, ὥστε ἐν καιρῷ τρικυμίας ἐκσφενδονίζονται εἰς τῆς θαλάσσης ἐκτὴν ξηρῶν τὰ πλοίαρχα, ἐν ὃ κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν ἀνῆθελε κατασκευασθῆ ἄλλως πως ἢ ἀλμασία αὐτῆ, τὰ κῆματα τῆς θαλάσσης δὲν ἤθελον κῆρι τοιαύτην ἐλάθην.

Τὰς ἐπισημοὺς συνελεύσεις τῆς ἀμαθείας τῶν ἀνθρώπων
 ἡμῶν καθυκάστην ὑποφέρομεν. Τὴν νύκτα τῆς 24 πρὸς
 τὴν 25 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς τριχυμίας λαδοῦσης χώραν
 ἠβρίφθησαν εἰς τὴν ξηρὰν τῆς πόλεως μας διὰ σχεδὸν τέ-
 μισαῖα πλοίαρια τοῦ λιμένος μας, συντρίφθησαν δύο
 πλοία ὀπωσούν μεγάλα, καὶ συνέβησαν πάμπολλα ἄλλα
 ζημίαι, τὰς ὁποίας ὡς ἐπὶ το πλείστον ὑπέστη ὁ πτωχὸς
 λαός, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκων τὰ πλοίαρια ταῦτα. Ἐν
 τερνίκιον κατ' ἐξοχὴν φορτωμένον διάφορα διὰ τὴν Καλ-
 κίδα ἐμπορεύματα ἐβυθίσθη ἐξ ὄλοκληρου.

Δὲν δυνάμεθα νὰ μὴν ἐπαινέσωμεν τὴν εἰς τὴν περίστα-
 σιν ταύτην ἀξέπαινον διαγωγὴν τοῦ Λιμενάρχου,
 μας κυρίου Λαζάρου Παπᾶ Μανόλη, διὰ τὸν ζῆλον τὸν
 ὁποῖον κατ' ὄλην τὴν νύκτα κατέβαλε, δίδων πᾶσαν δυνά-
 μιν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν εἰς ὅλα τὰ κινδυνεύοντα
 πλοία, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ τερνίκιον τῆς Χαλκίδος,
 διὰ τῶν ὁποῖων διεσώθη ὄλοκληρον σχεδὸν τὸ φορτίον τοῦ
 καίτοι ἐξολοκλήρου βρεγμένον.

Τὴν 9 ὥραν τῆς 25 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς, ὁ ἦχος
 τῶν κωδῶνων τοῦ ἐνταῦθα ἱεροῦ ναοῦ τῆς Μεγαμορφώ-
 σεως προσεκάλεσεν αὐτόθι τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως
 μας εἰς τελετὴν καὶ δοξολογίαν πρὸς τὸν Ὑψίστον, διὰ
 τὴν ἀφίξιν ἐν τῇ Ἑλλάδι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τοῦ Σ.
 Βασιλείου μας Ὁθωνος.

Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην εἰς τὴν ὁποῖαν παρευρέθη ὁ
 Διοικητὴς μας καὶ ὄλοι αἱ Διοικητικαί, Δημοτικαί, Στρα-
 τιωτικαὶ καὶ Ναυτικαὶ ἀρχαί, ὁ Κύριος Γυμνασιάρχης μας
 μετὰ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων τοῦ Γυμνασίου καὶ
 τῶν σχολείων, καὶ τινες ἐκ τῶν κυρίων Προξένων τῶν ξε-
 νῶν δυνάμεων, συνέρρουσε πλῆθος λαοῦ, μὲ ὅλον δὲ ὄλος
 ὁ κόσμος ἦτο τεταραγμένος καὶ λυπημένος διὰ τὴν κατ'
 ἐκείνην τὴν νύκτα συμβάσαν τριχυμίαν, καὶ διὰ τὰς ἐνε-
 κεν αὐτῆς συμβάσας ζημίας.

Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἡ ἀγορὰ μας ἦτο κατάκλιςτος,
 καὶ τὴν νύκτα ἐφωτίσθησαν λαμπρῶς τὰ δημόσια καὶ δη-
 μοτικά κατάστηματα, αἱ Ἐκκλησίαι, αἱ Λέσχαί καὶ μέ-
 γιστον μέρος ἐκ τῶν ιδιωτικῶν οἰκιῶν ὁ χορὸς μόνον τὸν
 ὁποῖον αἱ ὀλομέλειαι τῶν ἐνταῦθα τριῶν λεσχῶν ἐμελ-
 λον νὰ δώσωσι τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο εἰς τὴν νύκτα Λέσχην ἢ
 Ἑλλάς πρὸς τιμὴν τῆς Α. Μ. ἀνδελφῆ φρονίμως δεχτὴν
 ἐπιούσαν, ἐνῆκα τῆς θλίψεως καὶ τῆς κατηφείας τὰς ὁποι-
 ας εἰς ὄλους τοὺς συμπολίτας μας ἐπροξένησαν αἱ ἐκ τῆς
 τριχυμίας τὴν ὁποῖαν ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν συμβάσαν ζη-
 μίαι· ἐδόθη ὁμοῦ τὴν ἐπιούσαν ὁ χορὸς οὗτος ὁ ὁποῖος ὑ-
 πῆρξε λαμπρὸς καὶ μεγαλοπρεπής.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν στερούμεθα θετικῶν ἐκ τῆς
 πρωτευούσης μας εἰδήσεων, καθόσον ὁμοῦ ἐπληροφόρηθη-
 μεν ἀπὸ τινος ἐπιβάτας ἐκεῖθεν ἐλθόντας, ἀφοῦ ἐλύθη ἐν
 τῷ τῆς ἐθνικῆς Συνόδου τὸ τῆς Ἀνατολῆς Ζητήμα, ἔγινε
 δηλαδὴ τὸ περὶ αὐτοχθόνων καὶ ἑτεροχθόνων περιβόητον
 ψήφισμα ἀπαρκαλάκτως ὡς τὸ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προ-
 ηγούμενον φύλλον μας, καὶ ἀφοῦ ἐναπετέθη εἰς τὰς συστη-
 θεσμένους βουλὰς τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀποφασίσωσι πε-
 ρὶ τοῦ ἀν' ἀπὸ τῆς νύκτας εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρε-
 σίαν οἱ ὀφείλοντες εἰς τὸ δικαίως ἐπράττειν ὁ πληρεξούσιος
 ὡς πολὺ εὐστόχως καὶ δικαίως ἐπράττειν ὁ πληρεξούσιος
 μας κύριος Ἰωάννης Περιδῆς καὶ ὑπεστήριξε τὴν πρότασιν
 τοῦ, ἀφοῦ λέγομεν ἐπέτυχαν τινὲς ἐκ τῶν κυρίων πληρε-
 λουσίων μας νὰ τεθῇ παρανόμως τοιαῦτα ἄδικα κηλιε-
 πῆ τῆς ἀξιοπρεπέως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον θεώ-
 ροῦμεν ὅπως ὀλοῦ ἀνεύθυνον, διότι δὲν ἐδῶκεν ἐντολὴν
 εἰς τοὺς νῦν πληρεξούσιους τοῦ νὰ διαφιλονετήσωσι περὶ
 τῶν μετοξὺ αὐτοχθόνων καὶ ἑτεροχθόνων ὑπαρχουσῶν σχε-
 ὶων, κατὰ παραβάσειν ἀποκηθέντων ὑπὸ τῶν τελευ-
 τῶν δικαίωμα, προχωρεῖ ἡσύχως καὶ ἀταράχως ἢ
 τῶν δικαίωμα, προχωρεῖ ἡσύχως καὶ ἀταράχως ἢ
 Ἐθνοσυνέλευσις εἰς τὰ ἔργασίαις τῆς, καὶ οἱ δικτηρεῖται
 ταῖς ἀρχαῖς ἀρχαῖς καὶ ἰερατικαῖς διὰ τὰς ἀπολλοῦ ἀρχαῖς
 τοῦ σχεδίου τοῦ συντάγματος παρεδίδθησαν μάλιστα τοῦδε
 καμψήφει, καὶ εἴθε νὰ μὴν τραχῆ ἢ ἢ σύμφορον αὐτῆ, ὁ-
 ταν οὐδ' ὀλοῦ φάσασιν εἰς κινεῖν ἄλλο ἄθροον σχετικὸν πᾶ-
 λιν μὲ τὸ πᾶπλωμα, κατὰ τὴν παροῦσιν. Περιμένομεν μὲ
 τὸ ἀτμόπλοον τὸ ὁποῖον αὐτίον μέλλει ν' ἀφίχθῃ ἐκ τοῦ
 Πειραιῶς τοὺς κυρίους πληρεξούσιους μας, λαβόντας ὡς
 πληροφωρούμεθα δεκαήμερον ἄδειαν ἀπουσίας, ἐξ ὧν θέλο-
 μεν πληροφωρηθῆ περὶ πάντων λεπτομερῶς.

Ἀναγινώσκομεν τὰ ἐπόμενα εἰς τὴν Ἠχώ τῆς
 Ἀνατολῆς Ἐφημερίδα τῆς Σμύρνης.
 Τὸ τρίτον ἄθροον τοῦ σχεδίου τοῦ συντάγματος ὑποβλή-
 θέν εἰς τὴν ἐγκρισιν τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἑλλά-
 δος, ἔδοσε χώραν εἰς λίαν σκυδαλώδεις συζητήσεις, διὰ

νὰ μὴν εἴπωμεν πόσον ἀπραπίεις εἶναι αἱ συζητήσεις αὗται,
 οὐδὲ δὲ προσδύλλονται ἀπὸ αὐτὰς τὰ καλῶς ἐννοούμενα
 συμφέροντα τοῦτοῦ τοῦ νέου Βασιλείου. Σύμφωνα μὲ ὁ-
 λους τοὺς εἰλικρινεῖς τῆς Ἑλλάδος φίλους μεμψόμεθα καὶ
 ἡμεῖς τὸ ἀποκλειστικὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον τὸ κομμα τοῦ
 Ῥήγα Παλαμίδου ἀγωνίζεται ἐξῆς τὴν ἀύποστηρίχτην, τὸ ἀφο-
 ρῶν τὸν περιορισμὸν καὶ τὴν ἐξαιρέσειν τῶν δικαιομάτων
 τοῦ πολίτου Ἑλλήνος.

Ὁ κύριος Ρέντης πληρεξούσιος τῆς Κορίνθου ἐνέμι-
 σε κατῆκον νὰ διατηρήσῃ ὕψος, τὸ ὁποῖον εἰς πάντα ἄλ-
 λον τόπον καὶ εἰς πάσαν ἄλλην ἀντιπροσωπικὴν Σύνο-
 δον ἤθελε λάβεε δεδαίως τὴν πλείον ζωρῶν ἀποδομασί-
 αν, ὡς ψηφισθῆναι, ἐκράξαν εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου του, νὰ
 μὴ παραδεχθῆ ἢ ἐθνικὴ Συνέλευσις οὐδέμιν διακρίσειν με-
 ταξὺ τῶν αὐτοχθόνων καὶ τῶν Χριστιανῶν τῶν ἐξω τῆς
 ἐπικρατείας ἐυρισκομένων, ὡς τινες στεναχθῶν εἰσέτε ὑπὸ
 τὸν Ὀθωμανικὸν ζυγόν, καὶ ὁμοῦ, ὁμοσχευτικῶς διατη-
 ροῦν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τὸ ὁποῖον ἐξέφρασαν οἱ Πληρε-
 ξούσιοι τῆς Τροιζῆνης· ἐξήκτο μὲν ὁμοῦ τὸ ὑποχρῶναι νὰ
 γίνῃ μνεία εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν δικαίων ἐπιπέσει, ἐπὶ δη-
 λαδὴ οἱ Χριστιανοὶ τῶν Τουρκικῶν ἐπαρχιῶν νὰ μὴν ἀπο-
 λυμῶνται μεταξὺ ἡμῶν τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, εἴμη
 ὑπὸ τὸν ὄροντοῦν μὴν ἡσυχονήσωσι πώποτε οἱ εἰς τὸ
 χρεὶν νὰ προσπῆθωσιν ἀδικαίως ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώ-
 σεως τῆς πατρίδος τῶν. Σᾶς λέγω κύριοι οἱ δὲν δύνα-
 μεν νὰ παραδεχθῶ πώποτε, ὅτι ἢ ἐπανόστασις ἐτελείωται
 καὶ οἱ Ἑλλᾶς εἶναι ἐλευθερία, ἐνῶτα ὁ σταυρὸς δὲν
 στερεωθῆ πάλιν ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἐπὶ
 τῆς ἐνδοξοῦ ἐκείνης πιασίας, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀνατολική,
 βαρβαρότης καὶ ἡ Χριστιανοσύνη τῆς δύσεως ἀφίρουν εἰσε-
 τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς ἡμετέρας τοῦ Μωάμεθ.

Καὶ πῶς ὁ κύριος Ρέντης τολμᾷ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ
 τοῦ Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ τῆν ἐπιούσαν μίαν ἐπαναστάσειν
 τελεθῆσῃς, διὰ νὰ εἰσὴν τὸν ζυγὸν τὸν ὁποῖον οἱ ἴδιοι συμ-
 πολιταὶ τοῦ ἐπέβαλον εἰς τὴν πατρίδα τοῦ! Δὲν αἰσθῆ-
 νεται ὁ κύριος Ρέντης, ὅτι αἱ οἱ ὁμοθρησκῶν τοῦ καίτοι
 τῆς Τουρκίας κατεπίεζοντο, ἤθελον κατάρχειν εἰς τὸ εὐ-
 εργήτημα τῶν Πρωτοκόλλων, τὰ ὁποῖα ἀνοίγουν εἰς αὐ-
 τοὺς τὴν ὄραν πρὸς μετανάστασιν ἐν τῇ Ἑλλάδι; Ἄλ-
 λά ποσοὶ ἠθέλησαν νὰ ἀφελῶσιν ἐνταῦθα; Δὲν εἶναι ἀνά-
 γε ἀποδεδειγμένον ὅτι ποκλήθησαν ὀλογοῦνται, διὰ τὴν
 μείναι ἀπὸ το φιλολέυθερον πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἀ-
 γκάθησαν, καὶ μάλιστα ἐσθῶτος, νὰ ζητήσωσιν ἄνω-
 λον ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ Ὀθωμανικοῦ δεσποτισμοῦ;

Σ. Σ. Καταχωροῦντες εἰς τὴν Ἐφημερίδα μας τὸ
 προηγούμενον ἀπόσπασμα ἄθροον τῆς Ἠχῆς τῆς Ἀνατο-
 λῆς, ὑποβέλλομεν ὑπὸ τὴν παρατήρησιν τῶν κυρίων πλη-
 ρεξουσίων τοῦ ἔθνους, ἐκεῖνων δηλαδὴ οἱ τινες εὐρησιόβη-
 σαν ν' ἀποκλείωσι τοὺς ἑτεροχθόνους ἀπὸ τὴν ἀπολαυσιν
 τῶν δικαιομάτων τοῦ πολίτου, ὅτι ἤρχισεν ἡζῆ καὶ ὁ ἐξω-
 τερικὸς τύπος νὰ μᾶς μίμψεται δικαίως περὶ τούτου, καὶ
 οἱ ἔχθροί τῆς Ἑλλάδος θέλουν λάβεε ἐνταῦθεν ἀφορμὴν
 νὰ μᾶς χαρκατηρίσωσιν ὡς ἀδίκους, καὶ ταυτοχρόνως ὡς
 μὴ συναισθανομένους τ' ἀλήθειαν μας συμφέροντα. Δεῖν
 ν' ἀποκλύνωσιν θθεν τὸ σίγμα αὐτό, εἶναι νομιζόμενον
 ἔργον προνοήσεως; ἢ ἀνακαλῆσῃ ἡ ἐθνικὴ Σύνοδος ἐν και-
 ρῷ τὸ ἀποκλειστικὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ψήφισμα, ἀφοῦ μάλ-
 λιστα ὡς πληροφωρούμεθα εἶναι μεταμνημένοι διὰ τὴν
 σύνταξιν τοῦ πολλοὶ ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὸ προεκάλεσαν.

Πληροφωροῦμεν προσέτι τὸν κύριον Συντάκτην τῆς Ἠ-
 χῆς, ὅτι κατ' ἄς ἔχομεν πληροφορίας, ἢ ἰθουσυνέλευσις
 ἀπεφάσισε νὰ ἀφελῶσιν ἀπὸ τὰ πρακτικὰ αἱ παρατηρή-
 σεις αὗται τοῦ κυρίου Ρέντη, ὡς σκυνδαλώδεις.

ΡΩΣΣΙΑ. Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος διατάξε δι οὐκ
 ἔχει πρὸς ὄλους τοὺς Ἰσραηλίτας, τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὰ
 σύνορα τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Πρωσίας, νὰ μετακινω-
 σιν εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς Γωσίας, προσδιορίσας εἰς κατο-
 κίαν τῶν ἐπτά ἐπαρχίας, καὶ ἀπαγορεύσας αὐτοῖς τὰς λοι-
 πὰς, ἢ τὴν μετοικεσίαν τῶν εἰς ἔξωτος τόπους· εἰς μάκρον οἱ
 ἀπεσταλμένοι πρέσβεις αὐτῶν ἔκαμαν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου
 αὐτοῦ παράπονα εἰς τὴν Πετροῦπολιν εἰς μάκρον Ῥώσσοι ὁ-
 πᾶλληλοι ὠμίλησαν πρὸς χάριν αὐτῶν τῶν δυστυχῶν. Ἡ
 θέλησις τοῦ Αὐτοκράτορος εἶναι ἀκαμπτὸς μὲ ὅλα τὰ στατι-
 στικά ἀποδεικτικά, τὰ ὁποῖα τῷ παρουσιάσθησαν, κα. ἀπὸ
 τὰ ὁποῖα ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ ἐκατὸν λαθροεμπόρους ἰβραῖοι
 εἶναι πίντες, αἱ καὶ ὁ πλῆθος τῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐκεῖ
 νας εἶναι σημευτικῶς. Ἐπὶ τέλους ὁ Αὐτοκράτωρ κωφῶς
 εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν, εἰς ὅλας τὰς παρατηρήσεις τῶν,
 διατάξεν ἐκ νέου ν' ἀρπαχθῶσιν εὐθὺς οἱ δυστυχῆς αὐτοί,
 τῶν ὁποῖων ὁ ἀριθμὸς εἶναι κάμποσαι ἑκατοντάδες χιλιά-
 δων, ἀπὸ τὸν τόπον τῆς γεννησιῶς τῶν, καὶ ἀπὸ τὰς οἰκί-
 ας τῶν, διὰ νὰ μεταφερθῶσιν εἰς τόπους, εἰς τοὺς ὁποῖους θέ-
 λουν ἀφελῆ ἑτεροχθόνους κεντῶς μείνου ὑπάρχουσιν. (Ἀγγέλιον)

Λόγος τοῦ Κυρίου Κωδέτου ἐπιφανοῦς ἐνὸς
 τῆς ἐθνικῆς Συνόδου.

Ὅταν ἐνθιμῶς, τὴν ὥραν ἐκείνην, τὴν ἡμετέραν ἐκα-
 νη ὥραν, κατ' ἡν ἐπροσκήθητε νὰ δώσω τὸν ὄρανον μου
 νὰ συντρέξω ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Πατρίδος, ἀνα-
 τριμίζω, Κύριοι Ἰωραίοθην, ὠραιοθῆμεν ὄλοι νὰ θυσιάσω-
 μεν τὰ πάντα, καὶ τὴν ζοῆν μας διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν
 Ἑλλήνων, ὄλου τοῦ Ἰχριστιανισμοῦ. Ζῶμεν ἀκόμη πολ-
 λοι ἐξ ἐκείνων, ὄλοι ἐδώσαμεν τὸν ὄρανον, ὄπως ὄλοι ὡμεῖς
 τὸν ἐδώσατε. Αὐτὸν τὸν ὄρανον, Κύριοι, τὸν ἱερὸν αὐτὸν
 ὄρανον πρέπει νὰ τὸν ἰσυναισθανόμεθα σήμερον, ὄπως εἰ-
 μίθα συναγμένοι, διὰ νὰ στερεώσωμεν τὸ πολιτικὸν μας
 εὐαγγέλιον, το εὐαγγέλιον τῆς πολιτείας μας ἐπαρξῶς καὶ,
 Κύριοι, ἔχομεν δύο εὐαγγέλια, τὸ ἓν εἶναι τὸ εὐαγγέλιον
 τῆς πίστεως, τὸ ἕτερον τὸ εὐαγγέλιον τῆς πολιτείας μας.
 Ἡ Ἑλλάς ὅς ἐκ τῆς γωργρηκῆς τῆς θέσεως εἶναι τὸ
 κέντρον τῆς Εὐρώπης· μὲ τὴν δεξιάν τῆς πᾶντι τὰς χει-
 ρας τῆς Δύσεως, καὶ μὲ τὴν ἀριστεράν τῆς τὰς χειρῶν τῆς
 Ἀνατολῆς καὶ τὰς συνδέει. Ἡ Ἑλλὰς ἦτο προορισμέ-
 νη, ὡς φαίνεται, καταπίπτουσα νὰ δώσῃ τὰ φῶτα εἰς
 τὴν Δύσιν, καὶ σήμερον ἀνταμείνη νὰ φωτίσῃ τὴν Ἀνα-
 τολήν. Ἡμεῖς, Κύριοι, κατοικοῦμεν αὐτὴν τὴν ἐνδοξὴν
 Ἑλλάδα, ἡμεῖς πρέπει νὰ δώσωμεν τὸν ἐξουμισμὸν εἰς
 τὴν Ἀνατολήν. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὄρανον, καὶ ἀπὸ τὴν
 μεγάλην ἰδέαν τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἔχομεν περὶ τοῦ λαοῦ
 τοῦ μας ἔσον ἐμπνευσμένους τοὺς πληρεξούσιους, εἰς τὰς
 παρελθούσας συνέλεύσεις μας νὰ ὁμιλήσωσιν ὄχι περὶ ἐπαρ-
 χιῶν ἀλλὰ περὶ ἐπαρχιῶν, ἀλλὰ περὶ ὄλοκληρου τοῦ Χρι-
 στιανισμοῦ. Ἀχ, πόσον ἐπεθύμομεν νὰ εἶχῃ τὸν Γερμανὸν
 νὰ εἶχῃ τὸν Ζητήμα, νὰ εἶχῃ ὄλοι ἐκείνους τοὺς ἀγωνι-
 στὰς, τῶν ὁποῖων τὰ ὀνόματα μᾶς ἐνθυμίζουσι τὸν ἀγῶνα
 μας, νὰ μᾶς ἀκούωσι τῶρα ἀγωνιζομένους τί, Κύριοι;
 νὰ μηδενίσωμεν τὴν μεγάλην ἐκείνην ἰδέαν ἥτις ἐπρεπε
 νὰ φλογίζῃ τὰς καρδίας ὄλων ἡμῶν. Πού εἶσθε Κολλοσο-
 τρώνη, πού Ζητήμα, πού Ὑψηλάντη, πού Βότσαρη, πού
 Καραϊσκάκη, πού Μανούλη, πού ὄλοι σεις, οἱ ὁποῖοι διὰ
 μόνην αὐτὴν τὴν μεγάλην ἰδέαν ἐβράχυντε τὰ ὄπλα; Ὅ-
 ταν λαμβάνω εἰς χεῖρας τὸ πρῶτον εὐὸ Ῥήγα καὶ Μεν-
 οῦοῦνοῦ καπλάνη, Ὀλύμπου σκαρπυροῦ καὶ Ἀργυροῦ,
 τὰ ξερτεῖρα γενεῖται μία ψυχὴ, ὡ ἢ καρδίαι μὴ πάλαι!

Ναί, ἐγίνκαμεν ὄλοι μία ψυχὴ, ἐλάσθησαν τὰ ὄπλα, ἕναρ
 δίσκαμεν ὄχι ὄλον, ἀλλὰ μέρος τοῦ σκοποῦ μας· διὰ τὴν
 ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων ὄλον διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Χρι-
 στιανισμοῦ ἐγίνκαμεν μίαν ψυχὴ, καὶ τῶρα φιλονεικοῦμεν
 τι; περὶ ὁ πλούσιος κεντῶς μας εἰς τί; εἰς τὸ νὰ δικαιο-
 νομεν ποῖοι εἶναι Ἕλληνες, ποῖοι Χριστιανοὶ ποῖοι; ἡμεῖς
 οἱ τινες ἐλάσκαμεν τὴν σημαίαν τῆς θρησκείας μὲ τὴν μι-
 αν, καὶ τὴν σημαίαν τῆς Πατρίδος μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα
 διὰ νὰ ἐλευθερώσωμεν, ὄλους τοὺς ὀρθοδόξους Χριστι-
 ανούς; Ἡμεῖς, Κύριοι δὲν ἐδώκαμεν ὄλοι τὸν αὐτὸν ὄρανον
 τὸν ὁποῖον ἐδώκατε καὶ οἱ Ἕλληνες; ὄλοι, ὄλοι ἀνατενίζουσι
 σήμερον τοῦ; ὀρθοδόξους τῶν πρὸς ἡμᾶς; διὰ νὰ ἔσωσιν,
 ἀν ἡμεῖς πιστοὶ εἰς τὸν ὄρανον, εἰς τὰς ὑποσχέσεις μας;
 ἀπὸ τοιαύτας ἰδέας ὀλοῦ ὄλοῦ ἐκρίναμεν χρεῖς; πατριωτικῶν
 νὰ δώσω τὴν γνώμην, τῆς ὁποῖαν ἐξέφραξα πρὸς ἡμᾶς, ὀλο-
 λον περὶ τῆς θρησκείας μας, νὰ δώσω καὶ ἄλλην γνώμην,
 τὴν ὁποῖαν ἀντίκειται εἰς τ' ἀρχεῖα τῆς Κωνσταντινῆς, κατ'
 ἢν ἐποχῆν ἡμῶν Ὑπουργός, ἐπὶ τῆς Ἀντιόχειας, ὄλον
 ἐπρόκειτο περὶ τῆς καθιέρωσῆς, πόσον ἐπρόκειτο νὰ ἦεναι
 τὰς δύο γνώμας ἀποδεκταῖς, πόσον ἐπρόκειτο νὰ ἦεναι
 πιστὰς εἰς τὸν ὄρανον μου τὰ αἰσθητικὰ μου εἶναι αἰσθη-
 τικά, τὰ ὄλοῦ, αἱ ἦτο δυνατόν νὰ ἐνοῖσω τὰ στήθη σας,
 ἤθελον τὰ εὐρῆ δεξιὰς ζυγαρισμένα εἰς τὴν καρδίαν
 σας· καὶ πῶς νὰ μὴ τὰ εὐρῆ, ἀφοῦ εἶσθε πληρεξούσι-
 οὺ τοῦ ἔθνους ἐκείνου, τέκνα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐδείξαν, ὅτι
 εἶναι οἱ τελειότεροι τῶν ἀνθρώπων; ὡμεῖς οἱ ὁποῖοι εἰ δὲν
 ἐκάματε ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ, τοῦ μεγάλου
 σκοποῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡμεῖς φιλονεικεῖτε περὶ τοῦ ὄ-
 σκοποῦ ὡς εἶναι ὁ Ἕλληνας; ὡμεῖς, οἱ τινες εἶσθε συναγ-
 ρισμῶν ὡς εἶναι ὁ Ἕλληνας; ὡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐλά-
 μενοι ἐνταῦθα, πού εἰς τὰς Ἀθήνας; ὡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐλά-
 μετε τὴν τύχην νὰ ἔχετε θῆμα, πού; εἰς τὰς Ἀθήνας; νὰ
 εἶσθε τὰς Ἀθήνας. Νὰ εἴπω ἐγὼ εἰς ὡμας τί ἦταν αἱ Ἀ-
 θῆναι, καὶ πού πρέπει νὰ φθάσω; Δὲν εἶσθε ἀδίκῶς, φίλοι
 πληρεξούσιοι, διότι εἶμαι Ἕλληνας, καὶ ὀλοῦ πρὸς Ἕλλη-
 νας. Αἱ Ἀθῆναι περιεῖχον πᾶν ὅτι ἀναπτύσσει τὸν αἰ-
 θρωπον. Αἱ Ἀθῆναι κατοικοῦνται ἀπὸ τοὺς τελειότερους
 τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, ἔκαμαν ἀριστοτεχνήματα, τὰ ὁ-
 ποῖα δὲν ἐστῆθη δυνατόν νὰ μιμηθῶσιν ἄλλοι μᾶλλον τοῦδε.
 Αἱ Ἀθῆναι, καὶ ὄλη ἡ Ἑλλὰς, ἐπειδὴ κατὰ δυστυχίαν,
 δὲν ἐστῆθη δυνατόν νὰ συγκεντρωθῆ εἰς μίαν ὀλομέλει-
 αν, εἰς ἓν ὄμμα, ἐπεσαν εἰς διαίρεσεις τρομερὰς, εἰς ἐμ-
 φυλίους πολέμους· ἐπεσαν, ἀλλὰ διὰ τῆς πτώσεως τῶν ἐ-
 φωτίσθη τὴν Δύσιν. Ἐθνος φωτίσθη διὰ τῆς πτώσεως
 τοῦ πλῆθος ἄλλων ἔθνων, ἀναγεννῶνται σήμερον ὄχι δι-

